

‘Vluchten kan niet meer’

Toen het halverwege de maand juli in Zuid-Limburg, in België en bij onze oosterburen, flink begon te plenzen kon niemand vermoeden wat er nog zou komen. Al heel snel was er geen houden meer aan. Wat een verschil met de zomer van vorig jaar toen wij door aanhoudende hitte en droogte werden geteisterd. Steeds duidelijker wordt een onomkeerbare klimaatsverandering die zich al jaren lang aan het voltrekken is. Het gaat niet goed!

Dit jaar hebben we een ouderwetse Nederlandse kwakkelzomer met dan weer zon en dan weer regen. Echter met dit verschil dat het veel heftiger is dan vroeger. De beelden van de watersnood in Valkenburg maken duidelijk wat er gaande is. Alsook al die regenbuien, elke dag weer.

Van 1980 tot 1985 woonde en leefde ik in de gemeenschap van de Paters van de Heilige Harten aan de voet van de Cauberg in Valkenburg aan de Geul. Ik ken het stadje, het riviertje, alsook het centrum met zijn HH. Nicolaas en Barbara kerk. De lieflijk voortkabbellende Geul, stromend door het stadje en het stille, groene dal veranderde in een kolkende, levensgevaarlijke rivier. Het water drong met grote kracht en heel snel de huizen in, tot wel anderhalve meter hoog. Niets bleef gespaard.

In het Geloofsgesprek van de KRO bracht pastoor Herman Jansen de ramp indringend onder woorden, de beelden onderstreepten zijn betoog. Overal water, water en nog eens water, ook in de kerk. Tientallen vrijwilligers gewapend met dweilen, trekkers en emmers in de weer om het water te keren. Pastoor Jansen sprak dankbaar en lovend over de grote verbondenheid en saamhorigheid die na de ‘Zondvloed’ zichtbaar was geworden. Overal mensen om puin te ruimen en om elkaar tot dienst te zijn. Ondertussen zie ik beelden van bosbranden tot in Siberië toe. In tal van landen een snikhete en droge zomer.

Signalen die vertellen dat de gesprekken aan de ‘Klimaattafels’ niet vrijblijvend mogen zijn. Met de grootst mogelijke urgentie moet het gaan om het behoud van de schepping. Onze Lieve Heer heeft ons de aarde in handen gelegd om haar ‘goed’ te beheren en om de opwarming der aarde tegen te gaan.

Het lied van weleer: ‘Vluchten kan niet meer’, is hoogst actueel geworden, voor zowel burgers als bedrijven.

Frans J. M. Wielens, diaken